

BELÉNYESI PÁL

A kávé

Hajnal lehet – szögezi le, mélyet sóhajtva. Köhögve veszi a levegőt az egyre kevésbé kisvárosi jellegű fővárosban. Kedd van, vagy csütörtök – morfondírozik, mintha a napok között bármi különbséget kellene tennie.

Végre-valahára a nap is kibújt szürke párnafelhői közül, itt, GMT+1-ben – néz le maga elé egykedvűen. Örül neki, hogy még emlékszik arra, mit jelentenek a hosszúsági körök, az időzónák, a *greenwichi* vonal, hogy Tokóban már újév van, amikor Hawaii-on épp csak megkezdik a szilveszteri előkészületeket. Arra gondol, alig néhány éve, hogy ezt tanulták a kamaszodó fiával. Melengető emlékképek villannak be: Boston belvárosában, közel a *bay*hez, zárnak a kocsmák, miközben délen, a *cartagenai* kikötőben is éppen most sózzák rá a reggeli fogásból megmaradt halakat az eltévedt turistákra.

Nagyokat pislog álmaiból kigyógyulva, ábrándozó tekintete egyre személytelenebbé válik. Hozzászokott már a beszélgetések hiányához és a delíriumos távolba merengéshez. Az autók magányos robajában, két sáv között ő mindennap az életéért játszik. Szerepében nincs helye társasági életnek.

Ismét rosszul aludt, már azt a néhány órát is csak nehezen tudja megtartani magának. Napról napra egyre komorabb a fagyos szempár. Mint az első nyarat megelőő farkaskölyök a vadonban, úgy emeli ki fejét félve, óvatosan a párnának álcázott büdös alkalmatosságok közül. Egyre hosszabb minden tél, és bőrén már egyértelműen látszik a zord idő szünni nem akaró marása. A szünni nem akaró, fagyos áprilisi esőben a sok kartonpapír átázott, a takarót pedig újra lehúzta róla *Gregoir*, akivel naponta bont és köt újra barátságot a nyirkos árkádok alatt. Hol neki, hol a barátnak van bora.

Nincs min gondolkodnia reggel, teendői abbamaradtak, de még nem adja fel egyik új napot sem. Elismétli a kényszeredett rutint: tornázok reggel egy kicsit, megmozgatom az ernyedő izmimat, nyakamat kiropogtatom, guggolás, egy-kettő-egy-kettő – emlékében megjelenik a hatvanas évek elejéről az ugrabugráló regionális tornászbajnok, a francia nyelvű adón, pont akkor, amikor a nemzeti aggodalom tudomásul vette az afrikai koronagyarmat függetlenedését. Aztán... aztán majd lesz valahogy.

A reggeli, ahogy szinte mindig, ma is elmarad. Lassan útnak indul, de nincs hova sietnie, semmi kötelezettsége nem maradt, senki nem kéri számon tőle, hogy honnan jött.

– Le fogok menni a *Place Flageyre*, ma jön a köztisztás fehér furgon, ahol lesz közösségi zuhany, amelyet lehet egyedül is használni, és senki nem néz majd engem – borzong bele a gondolatba, mint mindig, amikor magát látja a tükörben. Fél a saját képmástól, nem szereti testének változását, még ennyi idő után sem.

Lassan telik az idő. Órája nincs, de minden egyes óra perceit tudná számolni. Mechanikusan mormolja: egy hét, öt hétköznap, két szabadnap, egy nap huszonnégy óra, abban ezernégyszáznegyven perc és nyolcvanhatezernégyszáz másodperc. A hét és az öt is prímszámok, villan be a közös tanuló-sokhoz kapcsolható sikerek vulgáris paródiája.

Magabiztosan száll be csillogó kabriójába, amelynek a tetejét ebben az évben még nem nyitotta ki. Bosszús, hogy megint elfelejtette ledobni a zakóját; ezért újra ki kell szállni, és azt le kell venni. A hátsó ülésre, finoman összehajtvá teszi le a megbecsült ruhadarabot, amit ő nem hord, hanem visel. A sötétkék, méretre igazított *Zileri jacket* lágyan terül el a fűthető bőrülésen. Haját lazán megigazítja a reggeli napfényben éppen csak megcsillanó sötétített üvegben, inge ízlésesen keményített, mandzsettája foltmentes. Örül, hogy a vihar elment, de tulajdonképpen egyáltalán nem foglalkoztatja az időjárás. *Nem téma*. Tudja, hogy a *padel* terem fedett, a parkolótól csak pár lépés a sportkomplexum bejárata, ahol tisztelettudóan fogja megint szólítani Emre – „a legggggggjobb napot, köszijő” –, a migránsból lett körzeti bokszbajnok, akinek ő szerezte a biztonsági őri pozíciót ebben a stílustalan, de drága privát sportklubban. Tudja azt is, hogy ez a szűrő: az ár. Nem kell *mindent* megosztani mindenkivel. Szeretjük a teret és egymást, mint egy juhnyáj.

Elfoglalja helyét, az ülésfűtést temperálja, finoman feltekeri a *Con-tinuót*, kedvelt komolyzenei csatornáját, amelynek reggeli műsorát ő finanszírozza, előzékenyen előreengedi a kikanyarodó kukásautót, és megfontolt gázzal ráfordul az ismert ívre. Még nincs reggeli *rush*, *embouteillage*, nagy rohanás, tud haladni. Felesleges túl korán beérni a munkába, hiszen ő a vezér. Mindenki tudja a dolgát, ügyesen összerakta a feladatokat és az eredményt hozó automatizmusokat az elmúlt néhány évben. *Start-upja* rendületlenül kapja az angyaltőkét, a harmadik körös finanszírozás is jól sikerült, élvezi a befektetők bizalmát, termel is a cég rendesen, jók az ívek. A *fintech* szolgáltatásra cégek jelentkeznek, sőt, az egyéni felhasználók is stabilan csordogálnak. Pont, ahogyan elvárják tőle. Elégedett magával. Lassan kivásárol minden befektetőt, övé lesz minden tulajdonrész. Vesz és újra vesz. A reggeli rutinból nem tudja semmi kizökkenteni, mert nyolc harminc előtt senkinek nem veszi fel telefont.

Megérkezik. Két óra huszonöt perce tart már a kilométeres séta a fűzöt nélküli szakadt bakancsban, ütemtelenül remegő ajkakkal és zavart tekintettel. A kirakott kenyereket a többiek már felszedték. Korábban kellene kelni, még ennél is sokkal korábban. Nem tudja már kordában tartani a *tíkjeit*, de érzi, hogy nem bolondult meg. Pedig örülten könnyebb lenne.

A sűrűn forgó bejáraton furán-ösztönösen becsúszik, észrevétlenül. Látják. Nagyon is, sokan is. Rendszeridegen, íródik ki a trendi kávézó csinos törzsvendégeinek arcára. Ismeri a járást, de mégis tétován keresi a kigyózó sorban a helyét, jobbra-balra tántorog a színlelt reggeli rohanásában. Azelőtt sokat járt ide azokkal, akiket a barátainak hívott, és akik közül a legnagyobb hangú megszöktette a feleségét, miközben ő Myanmarban volt két hónapig egy segélyszervezettel. Újságcikkek éltették, híres volt, jól ment neki, a junta sem bántotta.

De a bajok is akkortájt kezdődtek. Lassan kezdtek szétcsúszni a dolgok, valahogyan pont karácsony előtt. Havazott, amikor leszállt a gép a rövid kifutópályán. A felesége egyedül várta a katonai gépet, már gyerekek nélkül. A téli szünet előtt, a téli szünet előtt – ismétli magában. Ott tudta meg, hogy mindennek vége, hogy a fiának és lányának *új* apja van, aki egy örökölt villában rendezi be az *új* életüket. A felesége sem alkudozni jött elé – csak tényeket közölni. Ő semmit sem sejtett az egészségből, a fiától és lányától elköszönni is alig maradt ideje.

Süket marad a hangzavarban, a magány csendjét hallja csak. A sor találja meg őt, és szólítják.

– Möszi! Mit szeretne, möszi? Hahó! Jó reggelt! – hallják többen is. A kirekesztettség hidegsége azonban elnémít minden irányított szót.

Kopott műanyag zacskójával játszik kezei között, szorong, megigazítja a homlokára lelógó és füleit eltakaró koszosfehér hajtincset, felhúzza a viszketű derekáról lecsúszó nadrágját, kabát-takarójának tarkójáról leveri a korpát, és határozottan rámutat a legkisebb pohárra a pulton. Szó nélkül egy kávét kér, és lefelé tartott görbe mutatóujjával jelzi, hogy helyben fogyasztaná. Háta mögött ketten összenéznek, szemöldökük felugrik, bokáig feltűrt nadrágjuk a nagy rémülettől három centit feljebb kúszik csípőjükön. Jajj, ne, le fog ülni, áporodott szaga van, nyilván hetek óta nem mosdott – ül ki arcukra a *positive thinking*.

A bárpult mögött álló lány közönyösen játssza a megértőt, és határozottan a táblagépre mutat: három euró ötven.

Egy kávé. H-á-r-o-m euró ö-t-v-e-n. Egy sima eszpresszó. Levegővétele lassul, érzi, hallja a pészmekec dobbanását. Azért van, hogy segítsen. Sokszor szeretné pedig mostanában, ha már nem segítene.

Végtelen mélységű zsebében pislogva keresi az aprót. Csak azt tudja kutatni, papírpénzt régen nem fogott ujjai között. Egyre mélyebbre kell nyúlni, a réteges, szakadt nadrágdarabok útvesztőjében akaratlanul is bújócskázna már a pénzmérek. A kis labirintus játéka juttatja eszébe a gitárgyakorlatokat. Egy csodaszép sötétbarna *Ibaneze* volt.

Két euró tíz, három euró, három euró harminc és igen, három-ötven. Egy egész délelőtt keserves munkájának ideiglenes jutalma. Magabiztosan kifizeti, és örül titokban, hogy maradt a kezében még valami.

Érdeklődve és megértéssel követi a fura alakot maga előtt a szokásosnál távolabb talált parkolóhelyétől. Nem szereti a szájalom érzését, de most valahogyan nem tudja legyőzni a szokatlan kényszert. Miért ilyen lassú, miért ilyen bűdös és koszos? Vagy talán pont azért? Mert másképp nem tud haladni.

Egyszerre érnének az ajtóhoz, de ő inkább kurtán lemarad, nehogy a forgalmas kávézó előtti tumultusban pont az ő méretre szabott fehér ingjéhez érjen majd hozzá. Ismer szinte minden várakozót, többekkel szívélyesen üdvözlök egymást, mi volt a meccsen, hogy megy a gyerekeknek a különóra? Jól húz az új verda? Ti is mentek Mauritiusra? A *bon mot*-kat már csuklóból ki tudja osztani az izgatóan öregedő *lady*knak. Romantikus és harmonikus reggeli keringő ez.

Egy karamellás *double shot*ot fog inni, mint minden reggel, rizstejjel, mert az egészségesebb. Karamellszirupból csak fél adagot, a sok cukor nem jó. Akkor is ezt issza, ha nem hisz az egész körkörös marhaságban – ahogy édesanyja mondja neki még mindig. A barátai viszont igen, nekik akar kedveskedni, mert mindenkire mindig odafigyel.

Zörgeti a kezében maradt kincseket, és rámutat egy előző napi *plumcake*-re.

– Az mennyi lesz? – gesztikulál kezével, hangtalanul.

– Négy euró húsz cent – közli tárgyilagosan a diákmunkás, és egyre kellemetlenebbnek érzi a helyzetet. Szemét érdeklődve forgatja, és gyakran tekint a többi kliens felé, mintha segítséget várna. Itt nem szoktak árakat kérdezgetni.

Benoit gyorsan ránéz a tenyérében lévő aranytartalékra, és azonnal látja, hogy ez most nem fog menni. Fejben még mindig jól számol. Négy ujját rázár-

ja a maradék vagyona, ugyanazzal a kezével legyint, illedelmesen: fejét rázva jelzi, hogy ezt akkor inkább *most* nem. Átveszi a számát, amelyhez majd a kávéhoz hozzá, és gazdátlan vadászkutyaként helyét keresi a teremben. Úgy érzi, hogy nincs sok ideje, tempósan odacsoszog a kiszemelt örömszigethez. Mindenkitől messze, sarokban, egy kétszemélyes asztal egyik oldalán, és a másik széket ugyanazzal a lendülettel egy szomszédos üres helyhez tolja. Lassan, de határozottan előveszi a rojtos, ingyenes katalógust, és a magától kinyíló oldalnál, sokadjára, érdeklődve böngészni kezdi.

Vár. Kivárja a szociális kasztok természetes rendeződését. Ő nem siet, és siettetni sem meri senki. Ismerik többen a pult mögött, tudják, hogy megnyerő természete és neurotikus hajlama kiszámíthatatlan kombináció. Mozdulatlan közeledik a pulthoz.

– Mit szeretett volna venni az úr? – kérdezi határozottan, de kissé halkán, már-már elcsukló hangon, fejével finoman a távolodó görbe öregember felé biccentve. Maga sem érti, hogy miért ment el a hangja hirtelen.

– Egy *plumcake*-et – mosolyog vissza rá az új kiszolgáló, könyökével magának helyet szorítva a kolléga lassúsággal párosuló határozatlanságában. Ismerik egymást hónapok óta.

Gondolatai megakadnak, lefagy egy pillanatra, szorongani kezd, szíve alatt érzi, hogy kiújul a tinédzserkori szűrés. Hónalja gyorsan izzad, sebesebben, mint máskor. Bizonytalanságából az MIT-ban el-sajátított döntésmechanizmus-menedzsment formulája segíti ki.

– Adja hozzá, legyen kedves, a rendelésemhez – jelzi a diáklánynak, aki azonnal teszi is elé egy villával, megelégedve, hogy végre eladhatja a tegnapi maradékot. Majd meggondolva magát, halkán oda-súgja neki: ne ezt, ez tegnapi, hozok egy frisset. Neked mindig a *frisset* adom – kacsint rá.

Felnéz, lassan, de határozottan a begyakorolt szemkontaktust kialakítva. Homályos tekintete furcsa mélységben ragad.

– Nem nekem lesz. Neki – mutat a *clochard* után. – De várja meg, legyen szíves, *mademoiselle*, amíg elmegyek. És neki is a frisset vigye ki. Megteszi, kérem? – a választ már nem hallja.

Nem személyeskedik tovább, nem udvarol. Nem tudja, miért kéri ezt, gondolatai máshol járnak, szíve irányíthatatlanul ismét összeszorul, torkában gombóccal rohan az autójáig, értetlenséget és csalódottságot hagyva maga mögött. A sportkocsiba beülve hosszú ideig nem tud elindulni: zavaros, eltűnni nem akaró emlékképek fogságában ragad.

Benoit huszonkilenc perce nézi a süteményt, anélkül, hogy hozzá merne nyúl-ni. A kávéját régen megitta, sok cukorral, valamiből energia mégis lesz.

Hátha nem is neki akarták hozni? Majd visszakerik biztosan. Jelez, és megerősítést kap, de, de, az az övé. Fél, hogy a vicceskedő fiatalok telefonjaikkal már készítik a megosztható tartalmat. Vajon banános vagy pralinés? És hogyhogy ilyen meleg? Bal fülével lefelé, az asztalra teszi fejét, egészen közel a süteményhez, miközben jobb kezével körkörös mozdulatokat ír a félórája üres kávéscsésze aurájára. Mintha varázsolna.

Húsz perc az irodáig és vissza, három perc a lift fel és le, és három perc a parkolótól az út a Caféig. Az pont háromszor három, azaz kilenc. Tökéletes szám. Pont, mint ő maga.

Ennyi időre volt szüksége, hogy visszaérjen. A sort kikerülve felvesz egy villát a pultról, kérdés nélkül leül *vele* szemben, és mielőtt a másik a hosszú hajtincsek közül felnézne, beleszel a még mindig érintetlen süteménybe. Szájába veszi a kis darabot, ajkának jobb szélét mosolyra emeli, és a tányért a *másik* elé tolja. Biztatóan bólint.

Az ismerős szempárhoz tartozó bozontos fej ekkor, mintegy parancsszóra felemelkedik, tekintetük összetalálkozik, és a felismerés okozta trauma következtében elfátyolosodott szemek az ablak felé fordulnak rejtekhelyet keresve. Koszos és túlnőtt körmeit zavartan próbálja elrejtteni a kabátra alig emlékeztető szélfogójába, és arra gondol, hogy de jó lett volna, ha a köztisztvis autó a héten egy nappal hamarabb érkezik.